

[Parkov.]

indrette sig paa at forsvare sin Neutralitet med Statens fulde Kraft og Energi; saa Tyskland, at dette skete, vilde det ogsaa respektere vor Neutralitet.

Det var Aarsagen til, at vi kom i Gang med Forhandlingerne om Forsvarsordningen af 1909, og det var Aarsagen til, at vi ogsaa fik denne Forsvarsordning, den, Hr. Christensen som bekendt gik ind for.

Og netop fordi vi havde denne Ordning, og fordi vi paa denne Ordning Grund vakte Tillid til vor Villie og vor Evne med Hensyn til at værgе vor neutrale Stilling, gik vi frelst gennem Verdenskrigen. Den daværende Statsminister udtalte om denne Ordning, at Forslaget var et Neutralitetsforslag, idet det havde til Formaal at sætte Landet i Stand til at opfylde sine Forpligtelser overfor Udlandet i Tilfælde af Krig enten i vore Farvande eller ved vore Grænser, saaledes som disse Pligter vilde blive krævet opfyldt fra Udlandets Side, og som en loyal og aaben Udenrigspolitik fordrede.

Jeg tror ikke, nogen er i Tvivl om, at hvis vort Værn i 1914 havde været af den Beskaffenhed, som det foreliggende Forslag tilsigter, saa havde Tyskland foretaget de for Tysklands egen Sikkerhed ønskelige Spærringer af Store Bælt og dermed i Forbindelse staaende Landsætning paa dansk Jord til Etablering af Batterier til Minefelternes Beherskelse og Bestrygning. Thi Advarselen var givet os forud med al Tydelighed, og saa meget ved vi om den tyske Krigsførelse, at den kender ikke og kendte ikke til halve Forholdsregler.

Hvordan vort Forhold derefter var blevet, det kan man jo gisne over; men efter mit Skøn og sikkert efter manges, om ikke alles, Skøn vilde een Følge være blevet den, at Udlandet fremtidig havde følt sig utryk overfor Danmark, og naar der var en saadan Utryghed, vilde man føle sig forpligtet til i egen Interesse at foretage forebyggende Skridt ved Udbrud af en Krig, og saadanne Begivenheder kunde meget let føre til, at vor Jord blev Krigsskueplads, og at vi kom til at lide under de dermed følgende Begivenheder.

Spørgsmaalet bliver da, om ikke de samme Betragtninger, som gjaldt den Gang, gælder endnu den Dag i Dag. Man vil erindre, at i 1922 meddelte vi Omverdenen, at vi var gaaet til den laveste Grænse, som var forenelig med Hensynet til vor nationale Sikkerhed og Opfyldelsen af vore mellemfolkelige Forpligtelser. Jeg kan ikke se, og det er ikke noget Sted godtgjort for os, at vore Folkeforbundspligter er ændret siden

da, ej heller vore Neutralitetsforpligtelser, og jeg tror jo, vi kan være enige om, at hvad angaar Værnet for den nationale Sikkerhed, kan Fordringerne ingenlunde stilles ringere nu end da.

I een Henseende er vi alle sammen enige, det er med Hensyn til det endelige Maal. Vort Maal er Fred, og det Værn, vi vil etablere, har derfor slet ikke nogen Opgave i Retning af at træde ind i Angrebskrige. Maalet er kun paa bedst mulig Maade at betrygge os overfor Neutralitetskrænkelser, og hvis man vil stille disse Opgaver op, maatte det da først blive at sikre vor Hovedstad mod Angreb fra Søen og fra Luften, endvidere at afværge Landgangs-forsøg paa Sjælland og Fyn og endelig at beskytte vor jydsk Landgrænse.

Nu kan man spørge, om Vagtkorpset og Statsmarinen skulde være i Stand til med blot nogenlunde Udsigt til gunstigt Resultat at løse saadanne Opgaver. Jeg tror ikke, der behøves nogen meget detailleret Begrundelse for, at det ikke er Tilfældet. Saadanne Opgaver vilde, som det allerede er antydnet af den ærede Ordfører for Venstre, ligge langt udoer Vagtkorpsets og Statsmarinens Evner.

Det næste Spørgsmaal er da atter, om disse Opgaver hører ind under de os paa-hvilende Forpligtelser. Der er mindet om, og jeg skal atter minde om, hvad den højtærede Statsminister udtalte i Genève: han saa bort fra de Angreb, som havde Danmarks Erobring til Maal, men sagde: at vi naturligvis er besluttede paa at organisere vore land- og sømilitære Styrker paa en saadan Maade, at de er fuldstændig tilstrækkelige til at opfylde de Forpligtelser, som vil kunne komme til at paahvile os i Henhold til Neutralitetsoverenskomsterne af 1907, eller som kan blive en naturlig Følge af vor Stilling som Medlem af Folkenes Forbund.

Hertil maa bemærkes, saaledes som det allerede blev anført af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, til hvis Betragtninger om Haagerkonventionerne jeg i det hele kan slutte mig, at Haagerkonventionerne af 1907 forpligter os til at hindre Neutralitetskrænkelser af forsættelig Natur. Til Løsning af disse Opgaver, som jo er af en ganske anden og mere omfattende Betydning end den Begrænsning, som den højtærede Statsminister i Mødet den 26. forrige Maaned satte her i Tinget under Finanslovbehandlingen, da han sagde, at Opgaven kun var at jage en og anden Bande og et enkelt Skib bort, hvis det forsøgte at bryde ind paa vort neutrale Omraade, til Løsning af de